

Transtorns alimentaris

Faves a la catalana

Un cambrer que servia a la Núria la segona porció que havia demanat del deliciós gelat que havien pres per postres, va interrompre el monòleg, i, de sobte, la bonhomia de què havien gaudit fins llavors desaparegué quan la veïna de taula va dir a la Núria mentre aquesta es cruspia el gelat:

- Veient-te menjar, no m'estranya que estiguis com una vaca. T'has menjat dos plats de cada cosa!

La cullera curulla del deliciós gelat que estava a punt d'empassar-se va quedar com glaçada a mig camí cap a la boca durant una bona estona, i a l'últim va retornar a la copa d'on havia sortit. La Núria va restar bocabadada i emmudida uns instants, dubtant de si engegar o no la cruel interlocutora a la merda, però, de sobte, conscient de la raó i el sentit comú del que acabava de sentir, que reflectia el que ella ja sabia, així com el sentiment de culpabilitat que la colpia des de feia temps per aquell fet, la mirà fixament, contenint amb prou feines les llàgrimes.

- Que ens tens, de raó! En Joan i jo mengem massa, i ens hauríem d'aprimar molt. Fa temps que volem fer-ho, però no sabem ben bé com començar.

Sense deixar de fumar ni un instant, la Fina la mirà de dalt a baix amb petulància i digué:

- Poseu-vos a les meves mans i d'aquí a tres mesos no us reconeixereu.

La rotunditat d'aquella afirmació va fer emmudir una bona estona la Núria, que sota un munt de dubtes, d'incerteses i manca de seguretat no va saber què dir ni com reaccionar. La Fina, ben al contrari, agafant les regnes de la situació, refermà la seva autoritat dient, en un to de veu que no acceptava discrepàncies:

- Aquesta tarda t'ensenyaré el meu gimnàs, on fem les classes d'aeròbic, i et presentaré en Jose.

Dit i fet, després d'un emotiu comiat de la reunió d'antigues amigues de l'escola, ple de petons i d'abraçades i de les millors intencions de tornar-se a veure, la Fina, presumint d'un magnífic cotxe esportiu que tenia aparcat a la cantonada, la portà cap als seus dominis.

De la literatura a les cuines de la Mediterrània

Transtorns alimentaris

(...)

A l'hora en punt, la va fer passar a la gran sala on es feia la classe. Mentre demanava silenci amb l'índex davant dels llavis, es posà al costat d'una caixa de fusibles elèctrics amb la mà dreta damunt d'una palanca. Tot estava pràcticament a les fosques, tret d'unes bombetes que il·luminaven amb llum esmorteïda els laterals de l'àmplia cambra i permetien veure el gran nombre d'alumnes dels dos sexes entre els quals, això sí, predominaven les dones, tots drets i en silenci, encarats cap al fons completament fosc de l'habitació, guarnits d'una manera força heterogènia, i amb el rerefons musical d'una suau melodia que augmentava l'expectació de l'ambient. De sobte, la música va esdevenir un *crescendo* de tambors, un senyal evident perquè en Jose apugés la palanca, il·luminant amb potents llums halògens el motiu principal de tot aquell parament.

(...)

La Núria, enlluernada i meravellada pel xou que s'estava desenvolupant al seu voltant, semblava clavada a terra quan va notar una estirada a la màniga que la tragué de l'estat d'estupor. En girar-se veié en Jose, que al costat de la porta oberta li feia senyals perquè sortís de la sala.

- La Fina m'ha demanat que et doni uns prospectes amb indicacions del que pots menjar i del que has d'evitar per aprimar-te. També vol que t'ensenyi uns exercicis gimnàstics per millorar la figura – li digué tot guiant-la cap al vestidor femení.

- Damunt d'un banc trobaràs roba neta per fer gimnàstica. Agafa el que vulguis, jo t'espero aquí fora.

Pitjor que l'esforç d'emprovar-se i de descartar una multitud de peces de roba, que li anaven massa petites, era el gran nombre d'enormes miralls de les parets i els armaris, que no li perdonaven la realitat de la imatge que reflectien i que la feien sentir ridícula, fins i tot el guarniment que a l'últim va donar per bo. Quan finalment va decidir d'abandonar el vestidor, avergonyida i intentant tapar-se l'excés de tetes amb els braços creuats, es va trobar en Jose, que tot i la llarga estona que s'havia hagut d'esperar, tingué la delicadesa d'exclamar:

- Que maca que estàs! Quan perdis els quilets que et sobren seràs una reina.

De la literatura a les cuines de la Mediterrània

Transtorns alimentaris

(...)

Epíleg

En arribar a casa aquell vespre després de la feina, després de l'esgarrifosa experiència viscuda al matí i de passar hores a la comissaria contestant preguntes, en Joan estava esgotat i afamat. Des de l'esquifit sopar del dia abans no havia tingut temps de menjar res. La Núria estava molt atrafegada preparant el sopar i no semblava gaire interessada mentre li explicava, assegut a la taula de la cuina on ella treballava, els horrors que havia patit aquell matí al gimnàs i l'interrogatori de la policia. En girar-se ella per remenar les olles que bullien als fogons, en Joan s'aixecà per buscar a la nevera almenys un iogurt per esmoreir la fam que el colpia, tot dient:

- Per cert, no he mencionat a la policia el que et vaig demanar, de veure si podies arreglar els llums de la sala d'aeròbic, perquè no volia embolicar encara més la troca.

Quan va obrir la porta de la nevera, se sorprengué de no trobar-hi cap iogurt i que era plena a vessar de viandes i cerveses, que feia setmanes que havien estat prohibides a casa. De sobte, sentí la veu de la Núria des de l'altre costat de la porta que li deia:

- Agafa una cervesa, que el sopar encara trigarà una estona.

Sorprès per l'insospitat oferiment, fou conscient per primera vegada des que havia arribat, mentre tancava la porta de la nevera, de la deliciosa flaire que venia de les olles.

- Quina gana que tinc! Què hi ha per sopar? –demanà, després de beure a galet la deliciosa i fresca cervesa.

La Núria, amb les mans a la cintura, i mirant-lo desafiant i amb un somriure sorneguer, contestà:

- Faves a la catalana.

Foto: Orozco, Jorge (2008) . "Haba – México" .

http://www.flickr.com/photos/jorge_ozco/3847846051/

